

пов'язані із аналізом реалізації ігрових технологій, визначення переваг та застережень, моніторинг ефективності використання та алгоритмів їх впровадження.

Література

1. Балик Н. Р. Впровадження stem-освіти у педагогічному університет, С. 14. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://goo.gl/XKNs52>
2. Седов В. Є. Інформаційно-комунікаційні технології, як каталізатор змін компетентності викладача. С.74-82. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://goo.gl/nYhcQA>
3. Sears and Zemansky's University Physics with Modern Physics Technology Update Режим доступу до ст.: <https://goo.gl/A48LwZ>. Echoes of the Ancient Skies: The Astronomy of Lost Civilizations. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://goo.gl/42y7aN>
4. Kahoot! – онлайн-сервіс для створення вікторин, дидактичних ігор і тестів. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://goo.gl/9ATUND>
5. Гончарова Н. Ігрові технології в STEM-освіті, С. 32 [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://man.gov.ua/upload/news/2017/12_11/Zbirnyk.pdf

БЕЗПЕРЕРВНА ОСВІТА

Терещук В.В., Гарєєва Ф.М.

*Національний технічний університет України
«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»
Україна, 03056, м. Київ, пр-т Перемоги, 37,
e-mail: volodymyr379@gmail.com*

Ідея безперервної освіти займає помітне місце серед прогресивних ідей ХХ століття. Безперервна освіта розвивалася як феномен практики та як педагогічна концепція. Центральною ідеєю безперервної освіти є розвиток людини як особистості, суб'єкта діяльності та спілкування протягом усього його життя. Розробка теоретичних основ безперервної освіти актуалізувала виникнення галузевих концепцій безперервної освіти. Однією з них стала концепція безперервної педагогічної освіти.[1] Відомо, що освіта упродовж життя здійснюється за допомогою трьох різновидів навчання:

- формальне навчання (структурна освіта, що спрямовується на чітко поставлену мету у формі визнаних свідоцтв і дипломів);
- неформальне навчання – будь-яка освітня активність поза формальною системою; може бути самоосвітня діяльність, що спрямована на отримання додаткових, необхідних тому, хто навчається, знань, умінь компетенцій (результат такого навчання формально не визнається);
- позаформальне навчання – спонтанне (незапрограмоване навчання у повсякденному житті)

Як свідчить практика, найбільш розвиненим у світі є формальне навчання, що завершується сертифікацією (видається диплом, свідоцтво тощо), в Україні – атестацією.[2]

Основу функціонування безперервної освіти складають принципи, які визначають її специфіку:

Принцип гуманізму свідчить про спрямованість освіти до людини, про свободу вибору особистістю форм, термінів, видів навчання, підвищення кваліфікації, самоосвіти. Цей принцип реалізується через створення сприятливих можливостей для розвитку творчої індивідуальності кожної людини. Людина розглядається як мета суспільного прогресу.

Принцип демократизму передбачає доступність освіти в будь-якому віці завдяки різноманіттю форм навчання, у відповідності до інтересів, можливостей і потреб. Він забезпечує свободу переходу з одного навчального закладу до іншого, прискорене завершення навчання та підвищення кваліфікації; означає рівні права всіх громадян, незалежно від станово-класової приналежності, національних особливостей, стану здоров'я, на освіту і розвиток. Даний принцип передбачає демократизацію всіх сторін життєдіяльності освітніх установ, рівноправні відносини суб'єктів педагогічного процесу.

Принцип мобільності виражається в різноманітті засобів, способів, організаційних форм системи безперервної освіти, їх гнучкості та готовності до швидкої перебудови відповідно до потреб виробництва, суспільства, людини. Він орієнтує на використання різних продуктивних методичних систем і технологій.

Принцип випередження, спираючись на наукове прогнозування, вимагає більш швидкого і гнучкого розвитку, перебудови навчальних закладів та установ системи безперервної освіти по відношенню до потреб суспільної практики, мобільного оновлення їх діяльності. Цей принцип орієнтує на широке і активне використання нових форм, методів, засобів навчання та перепідготовки фахівців, на включення новаторських підходів до цього процесу.

Принцип відкритості системи безперервної освіти вимагає від навчальних закладів розширення діяльності шляхом залучення до навчання і підвищення кваліфікації аудиторії вільних слухачів. При цьому виникає необхідність працювати з різними віковими верствами та групами населення, які відрізняються рівнем освіти і професійної підготовки, ставленням до освіти. Це вимагає створення додаткових факультетів, інститутів, відділень, курсів із підвищення освіти і кваліфікації, проведення семінарів. Відкритість навчальних закладів та освітніх систем забезпечується наявністю різноманітних за рівнем, змістом, спрямованістю освітньо-виховних програм.

Принцип безперервності освіти є систематизуючим. Навчальні заклади, працівники освіти та підвищення кваліфікації, науки і виробництва повинні переглянути погляд на роль і місце освіти в житті людини та суспільства. Необхідно подолати орієнтацію на поверхневу «енциклопедичність» змісту, перевантаження інформаційним матеріалом. У змісті освіти мають знайти

відображення проблеми розвитку суспільства, виробництва, науки, культури. Освіта повинна бути спрямована у майбутнє. Колишній девіз «Знання на все життя» поступається місцем новому – «Знання через все життя».[3]

«Неперервну» освіту треба розуміти не як механічний рух особистості від дошкільної до загальної середньої, професійної (початкової – підготовка кваліфікованих робітничих кадрів), середньої (підготовка спеціалістів-техніків), вищої (бакалавра, магістра)), післявузівської освіти (аспірантура, докторантура), підвищення кваліфікації, як гармонійний процес циклічного оновлення особистості на кожному із вказаних етапів розвитку. Тому у більшості освітніх установ базової освіти вона організаційно оформлюється у вигляді системи додаткової освіти (курсів додаткових професій, факультетів післядипломної освіти та ін.), що дозволяє найбільш оптимально розв'язувати основні протиріччя сучасного етапу суспільного розвитку – між швидкими темпами приросту знань і обмеженими можливостями їхнього засвоєння (оволодіння) окремо взятою людиною. Система безперервної освіти представляє сукупність низки проблем: від організаційної та технічної модернізації процесу освіти до соціально-психологічного та духовно-морального виховання особистості. [2]

Отже, питання безперервної освіти є пріоритетним як у зарубіжних, так і в українській системах освіти. В Україні важливе значення у забезпеченні безперервної освіти відіграють інститути післядипломної педагогічної освіти, які потребують модернізації структури і змісту. Навчання протягом життя на національному рівні має бути визначене як повноправне освітнє поле з відповідною увагою до контролю і перевірки якості та забезпеченням визнання різноманітних форм освіти.

Література

1. «Освіта впродовж життя». Інтерв'ю журналу «Сучасна освіта» з ректором Європейського університету проф. І.І. Тимошенком. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://s-osvita.com.ua/content/view/333/116/>.
2. *Зинченко Г.П.* Непрерывное образование – веление времени :- М. : Знание, 1988.
3. *Калинкин Е.В.* Высшая школа в системе непрерывного образования: Научно-теорет. пособие. – Минск : Вышэйш. школа, 1990.